

fuldkommen Ret til at fordre, men, naar man derimod efter en lang Modstand møder Tilbud fra andre Sider for om mulig dog at komme til Noget, der ikke er Klingklang alene, men som er af den Bessaffenhed, at man kan tage imod det, saa gaaer man denne anden Vej, hvis man er en fornuftig Mand, men man opgiver virkelig ikke det, man troer, man har Ret til at fordre, saalænge man uden videre fra den modsatte Side møder Afvisning eller Modstand mod Alt. — Jeg skal nu gaae over til at berøre, hvad det ærede Medlem kom til at udtale med Hensyn til de Meddelelser fra forskjellige offentlige Mænd, som jeg igaar tillod mig at benytte. Det ærede Medlem vil indrømme mig, at jeg ikke anførte noget af disse Citater for at forsvare de enkelte af mig her stillede Forslag, men jeg anførte dem for at vise, at det hele Grundstandspunkt, hvorpaa Indenrigsministeren og forskjellige Andre havde stillet sig, efter disse kyndige og ansete juridiske Mænds Mening var aldeles urigtigt. Dette var Tilfældet med de Grundsætninger, hvorfra man her i Salen gaaer ud i sin Modstand, idet man paastaar, at det og det er Gudsretens nuværende Ret, den kan man ikke forandre, men maa respectere, man kan ikke gaae videre i denne Retning. Det er ikke, fordi man jo let kunde udtale det Samme selv, men i saa Henseende smiler man kun af, hvad der kunde siges fra denne Side, medens man jo paa en Maade nødes til at anerkjende saadanne Autoriteter. Jeg har ogsaa det Haab nu inden 3dte Behandling her i Thinget at kunne lade omdele fuldstændigt ikke blot de Citater, jeg her har anført, men de samlede Udtalelser fra disse Mænd, og jeg haaber, at de Herrer her i Thinget, der ere enige med mig i disse Grundsætninger, ville hjælpe mig til at faae dem spredte over hele Landet, for at de virkelig kunne komme frem fra saa ansete Kilder, at man kan see, at vi ikke her fordre Noget, der er blotet, for al mulig Ret og Grund. Naar det ærede Medlem ved forskjellige Bemærkninger søgte at vise, at det, jeg her havde fremsat, ikke skulde have Saameget at betyde, skal jeg dog ogsaa gjøre nogle Bemærkninger dertil. Det ærede Medlem oplyste med Hensyn til

Larsen, at han selv havde faaet Grundlaget for sin juridiske Videns fra denne Mand, og at han hylbede Larsens Meninger og anerkjendte, at det var en udmærket Mand. Men det lod dog ikke til, at han vilde respectere enhver Udtalelse af ham. Det syntes egentlig kun at være 5. Vinter, som han var enig med Larsen i, alt det Dvrige, han har sagt, syntes han at ville tilfidsætte. Jeg skal minde de Herrer, der maaffee ikke huske det, om, at da man i den Samling, hvori Larsen havde frebet den omhandlede Betænkning og var Ordfører i Sagen, bebrejdede ham fra en Side, som ellers var enig med ham, at han nu her kom med Noget, som de ikke før havde seet fra ham paa denne Maade, saa sagde han: Det har været min Mening i en lang Række af Aar, men jeg har holdt mig tilbage med at udtale den; nu derimod, da Thinget har sat mig ind i Udvalget, og Udvalget har gjort mig til sin Ordfører, nu gjør jeg mig, det til en Samvittigheds sag ikke fremdeles at skjule, hvad der er min sande Mening, og derfor har jeg fundet mig forpligtet til at fremsætte, hvad der var min Hjertens Mening. Deraf vil det ærede Medlem kunne see, hvorledes det er gaaet til, at han maaffee ikke tidligere har hørt dette af Larsen, thi det ærede Medlems Udvikling maa jo ligge før 1852. Larsen gaaer her til Beskjendelse og siger, at nu vil han udtale sin Hjertens Mening, som han før har maattet skjule. Dette viser klart og bestemt, hvorledes Larsens Stilling her kan forenes med de Grundsætninger, det ærede Medlem har fundet hos ham under sin Udvikling, som jo maa have ligget før 1852. Naar det ærede Medlem fremhævede en enkelt Sætning, da har jeg alt udtalt, at det Hele vil blive trykt i sin Sammenhæng, og ærede Medlemmer ville da faae at see, hvorledes og i hvilken Forbindelse denne Sætning staaer. Den gik ud paa, at ingen enkelt Person blandt Fæsterne har nogen Ret til at faae Gaarden i Fæste eller til Eiendom. Dette er jo ogsaa som bekjendt Noget, som Ingen har sagt; det er Noget, der slet ikke paastaaes. Men hvilken Slutning kommer Larsen saa til? Han siger, — det ligger før i Betænkningen og i det Forslag, han var med til at stille — at hele